

et Regnestykke, der skal vise, at det i Virkeligheden er Formuen og Ejendommen, der komme til at bære Byrden. Dette Regnestykke fremtræder imidlertid saa kunstigt, at man ikke let lader sig bestikke deraf. Den ærede Ordfører glemte jo en hel Række Momenter. For det første saa han uden videre bort fra Landskatten paa Tienden og sagde, at den blev i Virkeligheden afskaffet ved Tiendeloven af 1894, det er ikke noget, som Staten nu efter denne Lov giver Afkald paa. Det er ganske formalistisk betragtet. Jeg giver den ærede Finansminister Ret i, hvad han sagde forleden, at den ærede Ordfører i Reglen optræder mere som Jurist end som Nationaløkonom. Det forekommer mig, at han her viser sig mere som Jurist end som Realpolitiker. Det var kun i Princippet, at man efter Tiendeloven af 8. Maj 1894 gav Slip paa Landskatten af Tiender, reelt blev den ved at eksistere. Jeg tror, det var den nuværende, højtærede Justitsminister, der den Gang regnede ud, at der vilde gaa, jeg ved ikke, hvor mange Tusinde Aar inden Tienden blev afløst efter Loven af 1894. I Hundreder af disse mange Tusinder Aar vilde Staten i alt væsentligt beholde den Indtægt, den nu har ved Landskatten paa Tiender. Man kan ikke se bort derfra. Her er der et Hul i den ærede Ordførers Regnestykke. Det er først ved denne Lov, at Staten i Realiteten kommer til at give Afkald paa denne $\frac{1}{4}$ Million aarlig. Dernæst glemte den ærede Ordfører, at man ikke ved at forhøje Ejendomsskylden med 0,1 p. m. og Formueskatten med 0,1 p. m., har opnaaet det, man tilsigtede og proklamerede i Efteraaret, nemlig fuld Erstatning for Statskassen, Ballance paa Skattelovene. Der er stadig et Underskud for Statskassen paa de forenede Tiende- og Skattelove paa 700,000 Kr. efter Landstingets Beregning og langt mere efter den højtærede Finansministers Beregning. Samfundet lider i Virkeligheden et Tab, Staten bliver ved disse samlede Skatte- og Tiendelove mindst 700,000 Kr. fattigere og rimeligvis meget mere. Og det er et Tab, som vi alle lide, ogsaa Arbejderklassen, idet Staten bliver daarligere i Stand til at gennemføre Reformen og Foretagender, som kunne være til Gavn

for Arbejderklassen. Det var et andet Hul i den højtærede Ordførers Regnestykke. Dertil kommer endelig, at Ejendomsskyldens Forhøjelse er ikke en saa helt uskyldig Ting, som den ærede Ordfører gør den til i denne Forbindelse. Den er ikke noget, der udelukkende vedrører Ejendomsbesidderne. Ejendomsskyldens Forhøjelse har nemlig som Led i alle disse Skattelove den uheldige Virkning, at der bliver mindre Ejendomsskyld til Kommunen, hvilket atter medfører, at den kommunale Indkomstskat, som alle ere med til at svare, ikke kan nedsættes i den Grad, som man havde tænkt sig endnu i Fjor. Ejendomsskyldens Forhøjelse paa de Skattelove, der nu ere vedtagne, har bl. a. medført, at man ikke har kunnet nedsætte den kjøbenhavnske Indkomstskat fra 3 pCt. til 2 pCt., men er bleven staaende ved $2\frac{1}{2}$ pCt. Og lignende Forhold ville gøre sig gældende for Købstædernes Vedkommende. I Virkeligheden kommer derved ogsaa den store almene Befolkning til at bøde for, at der betales Tiendeererne en Erstatning af det 25-dobbelte. Man behøver for øvrigt i og for sig ikke at diskutere meget derom, alle ude over hele Landet ere klare over, at det er dette meningsløse Overbud, denne ublu Erstatning, der er Aarsagen til, at der skal bødes.

Vi have for Resten i sin Tid fra kompetent Side faaet at vide, hvad Meningen var. Det var i Efteraaret 1899, da Sagen var til Behandling, og jeg da ogsaa havde den Ære at være Ordfører i denne Sag for Socialdemokratiet og kritiserede den store Erstatning og forlangte den nedsat, da rejste et Medlem af Flertallet sig, det ærede Medlem for Ribe (Busk) og erklærede, at jeg maatte ikke være blind for, hvad der her var Tale om, det var Smørelse. Der skulde Smørelse til, for at baade Tiendeloven og Skattelovene kunde glide igennem i det andet Ting. Der fik vi Forklaringen. Jeg ser desværre ikke det ærede Medlem for Ribe her i Dag, jeg ved ikke, om han har Ærinde i Dag, som han nok havde forleden Dag, eller hvad Grunden nu kan være til, at han ikke er til Stede. Jeg vilde have sat megen Pris paa, om han havde været her i Dag. Jeg vilde da have sagt til ham, at den Smørelse, der efter hans og hans Partis Mening var nød-